

www.jollibread.com

© Del text: 2022, Josep Gòrriz

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jollibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-09-3

Dipòsit legal: M-2993-2022

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: setembre de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Disset Robinsons

Josep Gòrriz

Il·lustració de la coberta de Bartolomé Seguí

jollibre

*Al Marià Gisbert i la Marta Llobet,
intrèpids Robinsons
que ens van deixar abans d'hora.*

El pla de les Pinasses

Al pic del migdia d'un càlid dijous de juny, l'Isidre Creus i la Maria Conesa, marit i muller, i els seus disset alumnes de segon d'ESO van omplir les cantimplores a la font Flàvia, al massís de Sant Llorenç del Munt, i es van asseure a l'ombra d'un replà voltat d'alzines. Després de recórrer el bosc durant cinc dies allotjant-se en masies i albergs, celebraven que la sortida arribés a la fi, tenien ganes d'arribar a casa i dormir moltes hores.

L'Isidre, de constitució robusta, tenia la mirada vigilant, un mostatxo enfiladís i una forra de cabells que li saltaven d'una banda a l'altra. No era empàtic amb els alumnes. La veu greu, com sortida d'una gruta, feia respecte.

La Maria, professora de Música i Plàstica, era dolça, tenia una cabellera rossa que li arribava més avall de la cintura; segons deia, no s'havia

tallat mai els cabells. Feia la classe de Manualitats a l'aula de música, i mentre els nois treballaven en silenci, es posava al piano i tocava peces de Bach, Beethoven, Vivaldi...

Un *som-hi!* seriós de l'Isidre va fer que els disset nois i noies s'aixequessin del replà i continuessin pujant.

8 Al cap de cinc minuts van arribar al pla de les Pinasses, el lloc previst per dinar: una esplanada voltada de pi roig, que oferia ombres perfumades de marfull.

L'Isidre va dir als nois que s'asseguessin formant una rotllana i comencessin a dinar.

Ell i la Maria també s'hi van posar, en un tram en què el terreny s'enfilava. Van deixar la motxilla en unes pedres en forma de podi. Quan l'Isidre va veure que alguns volien fer un cercle a part, els ho impedí arrossegant el dit en direcció a la rotllana.

—Dinarem veient-nos les cares, com a casa.

L'Isidre, que només dormia cinc hores, en dedicava més de quinze a la seva feina de professor investigador, com es definia ell, si bé no feia més de cinc hores de classe al dia; havia dividit els continguts per setmanes i seguia els llibres; explicava

els exercicis i els deures a classe; i disposava d'un gran arxiu d'exàmens que corregien els alumnes segons les respostes que ell apuntava a la pissarra. La resta del temps el dedicava a la innovació: volia fer classes pràctiques, que els alumnes estiguessin en contacte amb la natura i aprenguessin a fer front als problemes de la vida real per ells mateixos; per això havien planificat aquella sortida.

9

La Maria va obrir la carmanyola que els havien donat els masovers del Daví, un mas situat al peu del turó de la Murella, on havien passat l'última nit.

—Hummm! —Va olorar-ne el contingut i es dirigí als alumnes del seu voltant:— Assaboriu-los!, dubto que hàgiu menjat uns macarrons tan deliciosos: són integrals i porten carabassó i albergínia ecològics! —i va mirar el seu marit, que tardava a obrir la carmanyola.

—Oi, noi, que són sublims?

—Oi. —L'Isidre volia somriure, però no se'n va sortir.

—No facis aquesta cara, ja sé que t'estimaries més un bon dinar al restaurant de la Mata, però

l'han tancat: els amos han llogat la masia a un parell d'idealistes sonats, són... —es va quedar pensant—, com ho deia, el diari?, ah, sí: especialistes en turbulències oníriques.

—Què vol dir «oníriques»? —va preguntar el Tau, amb uns ulls que li il·luminaven la grandària del cap.

10

El **Tau**, amb la mirada viva i les galtes mol·ludes, gros i robust, era de paraula fàcil i acudit mordaç: havia valgut càstigs a companys que no s'aguantaven el riure, cosa que ell feia seriós deixant anar la paraula *lol*, que volia dir: 'em peto el cul de riure'. Tenia un sisè sentit per comunicar-se amb els animals, i gràcies a la seva memòria espacial podia gravar al cervell qualsevol esquema i reproduir-lo amb tots els detalls.

—«Turbulències oníriques» significa que venen del món dels somnis —li va aclarir la Maria—. No t'has imaginat mai cavalcant un cavall?

—Othar, el supercavall d'Àtila, el rei dels huns.

—El Tau i les seves gràcies *lol!* —L'Isidre va assenyalar l'entrepà de tres pisos que el noi aferrava amb les mans.— Per què no calles i menges aquest superentrepà que et deus haver fet tu mateix?

—Les seves ordres, els meus desitjos —va dir ell abans de mossegar-lo, i es girà cap a la Mon, que seguia la conversa.

La **Mon** era generosa, feia molts viatges amb el seu pare, que tenia una companyia de transports, i portava petits obsequis als seus companys. No solia enfadar-se perquè la seva il·lusió era fer feliç els altres. Era somiadora, dibuixava de meravella i escrivia poemes emotius, alguns dedicats a un amor secret, i els recitava ella mateixa en la intimitat, en llocs sense finestres ni objectes delicats, perquè tenia una veu molt aguda. Quan feien excursions, duia una farmaciola per si algú prenia mal. Aquestes qualitats, amb la seva veu dolça i una mirada còmplice, derrocaven l'escut d'acudits *lol rere* el qual s'amagava el Tau, que sospirava per ella.

—Si estiguessis en perill —li va dir el Tau— i jo tingués un cavall *txatxi* com l'Àtila, et buscaria fins a la fi de l'univers.

—Mentider! —La Mon va envermellir.— *Le parole sono solo parole.*

L'Isidre, amb la carmanyola oberta, es girà cap al bosc fent veure que menjava. No tenia gana. Vivia pendent del que començaria a passar al cap

de tres hores. Quins nervis! Sort de la pau que li transmetia la dona!

12 La Maria havia fet audicions públiques de piano, fins i tot havia actuat per televisió; la crítica deia que, si desenvolupava les seves qualitats innates, tindria un futur brillant. Allò es va truncar quan s'enamorà del científic bohemí més conegut de Sabadell: l'Isidre, tota una eminència. L'home va reduir dràsticament els accidents de trànsit del seu barri gràcies a un fil musical de música clàssica amb volum autoregurable que hi va instal·lar. Era un extraordinari «savi boig» que atreia les noies amb inquietuds culturals. Quan va saber que els oncles de la Maria buscaven algú de confiança per fer-se càrrec de l'escola que havien fundat, s'hi oferí sense dubtar. La Maria estava entusiasmada: seria la professora de Música i Plàstica de tots els nivells, portaria la gestió econòmica i ajudaria l'Isidre a tirar endavant projectes revolucionaris; ell en seria el director. En aquell moment també era el tutor dels alumnes més grans de l'escola, que aquell curs havien arribat a segon d'ESO.

Després de fer veure que dinava, l'Isidre es va asseure a la pedra més alta i recolzà la barbeta sobre les cuixes arronsades.

—Què fas tan seriós? —La Maria va deixar una carmanyola de mandarines entre tots dos i n'agafà una.

—Mira quina nuvolada! No m'agradaria que el temps ens jugués una mala passada.

—No siguis malastruc: la previsió és de «no pluja» en tota l'excursió. —I es va dirigir a un alumne:— Tu què hi dius, Jaume?

13

El **Jaume** era prim, bru, tenia els cabells molt negres i un somriure enigmàtic a flor de llavis; una lesió al peu li provocava dificultats a l'hora de caminar, però ho superava amb força de voluntat. Era un amant de la classificació i guardava centenars de dades a la memòria. No hi havia dia que no fotografiés teulades, cornises, façanes... per a la seva col·lecció de cases singulars. Quan visitava una ciutat mal dissenyada, li venia mal de cap.

—No hi ha cap web ni canal meteorològic que prevegi pluja —va informar.

—Ho veus?

L'Isidre va observar com alumnes que ja havien dinat convertien l'esplanada en un camp de futbol.

El **Joanet** havia fet els equips. Tenia els ulls blaus, uns cabells rossos plens d'ondes i la muscu-

latura d'un atleta; quan s'impacientava, es posava nerviós i cridava, però li passava de seguida. Quan sospirava per alguna noia, arrufava el nas i murmurava: «ohohó!». Tothom deia que, a part del seu amor pels animals, era una mena de Messi, Maradona i Pelé barrejats, i en aquell moment ho demostrava deixant asseguts els jugadors de l'equip rival. Però no feia tants gols com volia, perquè el porter contrari era l'Uli.

L'**Uli**, alt, de mirada clara, cabells esvalotats i pell colrada, tenia un olfacte que detectava rovellons i llenegues a distància; es deia Olivé, però volia que li diguessin Uli com a homenatge al seu ídol Ulisses, ja que, més que porter de futbol, es considerava navegant intrèpid, enamorat de la mar brava.

L'Isidre anava seguint el partit, fins que va sentir un esquitx a la mà.

—Ja plou?

—Perdó! —es va disculpar el Pere, responsable d'aquella *pluja*.

El **Pere** era baix, tirant a gras, amb uns ulls tan vius que, segons la Mon, la poetessa del grup, eren l'entrada a la gruta de la seva ànima. No s'havia desorientat mai en cap laberint i podia dibuixar els

plànols d'una casa havent-la visitada tan sols una vegada. Adorava els gelats de cucurutxo de Les Drogues: els venien a l'entrada de la botiga com a reclam. A falta de gelats, havia omplert massa la cantimplora de suc, i en obrir-la, havia sortit disparat.

La Maria va ignorar la relliscada del Pere i repreneu el seu marit:

—I da-li amb la pluja! Com t'he de dir, estimat
senyor Creus, que avui no plourà?

—Els del temps no sempre l'encerten.

—Avui sí! —I observà els nois.— No volem arribar xops a casa, oi, joventut?

—I per què no? —La Mon va riure.— Ara que s'acosten els exàmens, dues setmanes de baixa serien oli en un llum, que diu la meva mare.

—*Oh mon Dieu!* —va exclamar la Mònica—. *Quelle bonne idée!* Què hem de fer, perquè plogui?

La **Mònica** tenia la cara rodona, dues cues amb un llacet blau i la mirada alegre, i era sensible a les preocupacions dels altres. Solia animar tothom sense excepció, i no es deixava fer la llei. Tenia família a Tolosa i de vegades feia servir expressions franceses. Va moure les cues i mostrà unes dents tan blanques que li encenien els llavis.

El Tau va parpellejar i no tardà a proposar una solució.

—La meva bestieta, que és com una besàvia però en tieta, toca una cançó que obre l'aixeta dels núvols.

—Hem crescut —va saltar la Bet— i no ens mamem el dit, *trolero!*

16

La **Bet** era alta, prima, duia els cabells rossos deixats anar per damunt les espatlles i utilitzava un llenguatge sec, pràctic, que deia ella; només creia en allò evident i demostrable, però li encantaven les situacions divertides, i ella mateixa les enriqueia amb un riure estrident que deixava anar a cops, com onades impetuoses, i es contagiava amb facilitat.

—Que us ho digui el meu cosí. —El Tau li va fer un gest.— Vine, Brin!

El **Brin**, amb la mirada desperta, les galtes plenes i aspecte vigorós, s'assemblava físicament al seu cosí, però eren com les dues cares de la lluna. El Brin, la cara oculta: seriós, greu, tímid, sobretot amb les noies; era aplicat en els estudis i alguns el volien fer saltar dient-li *Pitagorín*, però ell els ignorava. Destacava per la seva lleialtat, no se sabia que hagués enganyat mai ningú, ni dit mentides piadoses.

—Cosinet —li preguntà el Tau—, què n'has de dir de la cançó de pluja de la teva besàvia? És indiscutiblement efectiva o rotundament superefectiva? Suposo que portes la corneta.

El Brin, molest perquè el Tau acabava de fer públic aquell tema íntim, li etzibà:

—He de contestar la teva...?

—...magnífica pregunta? Sisplau, estimat vuit-ciències *Pitagorín!* —El cosí alegre, que badava una boca de gripau, reia de picardiosa satisfacció.

Com que el Brin no mentia, l'expectació va cridar l'atenció dels que no jugaven a futbol.

—La meva besàvia —va dir— no és aquí per defensar-se, deixa-la en pau.

La Mònica li va fer un somriure solidari.

—La teva besàvia es mereix tots els respectes, *il ne manquerait plus que ça!* —El volia ajudar a vèncer la timidesa i no s'estalvià un comentari que sabia que el noi rebria com un dard enverinat.— Nosaltes només volem saber si funciona la cançó de la pluja de la teva estimada besàvia.

Efectivament, el Brin es va posar vermell com les maduixes. Però el to amistós de la Mònica l'empenyia a contestar.

—Doncs...

—Vinga, nois! —El crit de l'Isidre, que s'acabava d'aixecar, va imposar el silenci habitual.— Recolliu-ho tot, tenim el temps just per acabar l'excursió a l'hora prevista.

—Doncs no ens adormim. —La Maria es disposà a fer la motxilla.

18

Un tro llunyà va enfosquir el cel. Els nois es van afanyar a arregar l'escampall que havien fet, procurant no deixar-se res a causa de la poca claror que hi havia.

L'Isidre va recórrer la rotllana picant de mans perquè s'afanyessin.

—Que no quedi cap deixalla! —Va assenyalar unes pells de taronja i es dirigí al Kimi, que era a quatre passes de les pells.

El **Kimi** era un dels més alts, proporcionat, atlètic; les ondes dels cabells, sempre al seu lloc, semblava que l'obeïssin quan es pentinava; els tiets li deien que era un dandi perquè es mantenia elegant sense esforçar-se. Sovint sortia d'excursió amb un amic que li havia inculcat l'hàbit de l'esport i l'amor per la natura, *mens sana in corpore sano* era el seu lema.

—Jo no he menjat taronja —va dir el Kimi a l'Isidre.

—No dic que les pells siguin teves, sinó que les agafis. —I va anar movent el peu mentre el noi l'obeïa a contracor.

L'Isidre es va carregar la motxilla i esperà els alumnes al peu del camí. Va mirar el cel i el rellotge i serrà les dents.

La Maria li va fer un somriure de complicitat.

—Que no plourà, home! Acabo de consultar els *meteos* més creïbles i cap no vaticina aigua, ni per casualitat. —Va mirar cap a ponent, on es dirigien.— Veus aquella ratlla de claror quan s'acaben els núvols?

L'Isidre va sospirar alleugerit.

I ella, amb el somriure més afable que tenia, es va adreçar al grup, que feia una renglera rere seu.

—I ara, amb la panxa plena i aquesta son tan dolça que ve després de dinar, qui caminarà?

El to desenfadat de la professora de Música i Plàstica va predisposar a la broma:

—Ningú.

—Jo no.

—A mi m'haureu de portar a coll.

Quan van veure la cara del Pep, van callar tots, tot i que ja sabien què diria:

—És la pera!

20 Vet aquí la frase favorita del **Pep**, que podia significar qualsevol cosa; la deia per alliberar tensions, així no es mossegava les ungles, ni sortia de mare. Gravada a la cara, de galtes vermelles, duia una rialla que desprenia optimisme. Era fort, dominava tota mena d'eines i li agradava organitzar equips de treball. Sovint sortia d'excursió, a peu o amb bicicleta, collia espàrrecs, bolets, pinyons, maduixes, nous i herbes amb què elaborava begudes refrescants, amb l'ajut dels pares, que, com ell, eren culs d'en Jaumet. Duia la motxilla més gran del grup, amb una destrat, dues ballestes, alcohol de cremar, «pedres neolítiques» que havia trobat pel camí...

La Maria se'l va mirar encuriosida.

—I aquest cop, Pep, per què és la pera?

—Etic acostumat a caminar, faig matinals cada dos per tres, m'he polit la Matagalls-Montserrat en menys de vint hores... i aquest matí no podia arrossegar els peus.

—D'això se'n diu «cansament acumulat» —la professora va riure—: fa cinc dies que no parem. I a tu, Pep, aquest aixafament t'anirà de primera, ¿no diu la teva mare que ets un cul d'angúnies? Quan vegi que no t'aixeques del sofà, posarà un ciri a Montserrat.

L'Isidre va mirar el Pep movent el cap, com indicant que no tenia remei.

—I pensar que em vas demanar permís per agafar la radial! Què volies: tallar algú per la meitat?

—Jo què sé, ens podíem perdre, caure en un avenc i haver de foradar la roca per sortir-ne. —I va reptar l'Isidre amb la mirada.— Tu em vas dir que em portaries una radial i no ho has fet.

—L'excursió encara no s'ha acabat. —El to seriós de l'Isidre va confondre el noi.

—Doncs que s'acabi ja! —el Tau va bufar—. Teòricament, no havíem de tornar rebentats. Per què no plantificàveu un Port Aventura entre tanta caminada poca-solta?

—Amb disset hamaques ben maques sota els para-sols! —afegí l'Annamaria.

L'**Annamaria** era parladora, riallera i presumida; amant dels pentinats, solia recollir-se els

cabells amb una cinta vermella. Celebrava els acudits dels altres i, quan veia algú trist, feia els possibles per animar-lo. Era de constitució robusta, si bé no li agradava caminar; en canvi, quan calia fer una feina dura, com arreplegar llenya, collir patates o plomar els pollastres de casa, s'arremangava fins dalt i no plegava fins que enllestia la feina.

22

—Un dia de *pànxing a tutti pleni* —va dir— en un local decorat per nosaltres hauria anat de meravella.

La professora va deixar que s'esbravessin i multiplicà el seu somriure tranquil·litzador:

—M'imaginava aquests comentaris. Per això, una servidora, que és previsorà...

L'Isidre la va mirar enfurrunyat.

—Es pot saber amb què sortiràs ara?

—No feu cas a aquest malagradós —va fer una ganyota de rebuig— i escolteu-me, que joestic amb vosaltres, jovenalla: a mi tampoc em tiben els peus... —va abaixar el to, com si fes una confidència:— ahir la masovera del mas Daví em va regalar una garrafeta d'herculina, la beguda que va donar a Hèrcules tota la seva força, i això és just el que ens cal ara per caminar les dues últimes hores sen-

se notar-ho. —I els va mostrar la garrafeta i un paquet de gots de cartró reciclable.— Qui m'ajuda a repartir-los?

—Jo! —La Mon els va agafar.— ¿La masovera et va donar la fórmula de l'herculina? Oi que me la passaràs? Vull ser metgessa del Taulí iestic fent un fitxer de receptes *top*.

—Després te la dono i la poses davant del rànquing de receptes, doctora.

Els alumnes es van col·locar en fila, la Mon els va donar un got i la Maria els el va anar omplint.

El veredicte dels tastadors no es va fer esperar:

—Que bona!

—Deliciosa!

—La fórmula! Vinga, va!

—*Sispli!* Maria *Vivaldi*, dona'ns-en la fórmula!

—Oi que es pot repetir?

Quan havien dipositat els gots a la bossa de brossa de plàstic, l'Isidre es dirigí al grup:

—Celebro que l'herculina aquesta us hagi agradat. Veurem si és tan efectiva com diuen. Ara, a caminar! Sobretot, no deixeu distàncies entre vosaltres. Si algú perd la referència del que té davant i troba dos camins, que no es passi de llest i esperi

la Maria: ella anirà al final i se sap l'itinerari de memòria. Entesos?

L'estridència dels síes esclatà com un petard de revetlla de Sant Joan.

—Endavant! —L'Isidre va estirar el braç amb la determinació d'un militar.— Cap al coll d'Eres, camí del coll d'Estenalles! —I es van internar per una senda que planejava suaument.

24

L'Isidre Creus avançava amb pas ferm i la mirada perduda, abstret en els seus pensaments.

Darrere seu, i seguint les passes del Pep i el Kimi, seguia un grup de cinc alumnes:

L'**Andoni**, prim, seriós, autònom, virtuós de l'esgrima i amant de l'espeleologia i altres esports de risc, reflexionava sobre el que havia donat de si la sortida; l'havia trobada massa previsible: tant de bo s'haguessin extraviat!, haurien posat a prova la capacitat de supervivència, com havia fet el seu tiet a la mili. En parlava amb l'Anna, que caminava al seu costat.

L'**Anna** tenia els ulls blaus i vius i duia els cabells rossos fins a les espatlles, i solien voleiar al vent; era de tarannà rialler i vitalista. Li agradaven els esports de risc i tothom deia que tenia bon

gust per als vestits, combinant dissenys i colors; també adorava els perfums, sobretot l'essència d'espígol.

Darrere seu, el **Bienve**, fornit, amb la pell blanquinosa i unes ondes al cap que semblaven onades del mar, caminava donant voltes a una idea que li acabava de passar pel cap: tenia la sensació que allò que estava passant ja ho havia viscut i que, digués el que digués l'Isidre, faltaven més de dues hores per acabar l'excursió.

El **Lluís**, amb el front ample i la mirada desenfadada, amiga de tothom, que deien alguns, resistia temperatures extremes; moltes vegades, quan s'aturaven a descansar, ho feia al sol, de cara als barrancs. Duia la motxilla molt plena, amb cordes, cànecs, dos cascos de miner..., i dàtils, que li recordaven la pau del desert, el seu paisatge preferit; li agradava que alguns li diguessin «califa». Considerava els companys com una família.

Finalment, la **Dido**, amb la seva pamela taronja, a joc amb la samarreta i les esportives, havia entrat en aquell grup capdavanter atreta per un dels seus components. Per a molts era l'elegància personificada, tot i que només havia agafat un

barret a causa de les limitacions de l'equipatge. Havia prioritzat objectes imprescindibles, com les tisores alemanyes: se les havia endut per tallar les plantes de l'herbari que haurien de fer.

Aquests cinc i els que venien darrere caminaven i parlaven confiats, ja que el Pep i el Kimi se sabien el camí com el palmell de la mà.

26 No feia gaire que havia plogut i van arribar a un petit coll on una roca havia taponat el camí.

—És la pera! —va saltar el Pep—. Si tingués la radial!

—Tot arribarà... —va remugar l'Isidre, amb aire misteriós.

I van improvisar una canal a deu metres del camí. El terra fangós relliscava i s'havien d'agafar en arrels i branques. L'Isidre va deixar el Lluís en aquell punt perquè ajudés la resta.

Cap al final de la llarga fila que originà la canal, la Maria vigilava que els últims no se separessin.

—No deixeu distàncies!

L'Annamaria, que era més de menjar que no pas de caminar, tenia la sensació que feia un esforç titànic, però a penes podia seguir la professora, que havia de parar per esperar-la.

—Tu t’has begut el got d’herculina?

—Sencer! Però quan es tracta de caminar...
—va rebufar—, no hi ha res que em faci efecte
—esbufegà.

—Et deus bloquejar mentalment.

—Què? Amb el borinot de la respiració no et sento.

—Vinga, nena, que ens atrapen els caragols.

27

L’Annamaria va recuperar forces imaginant-se que robava l’escombra de la bruixa del «tren de la bruixa» i li assestavava sonores garrotades: la bruixa feia la mateixa cara que la Maria, la cabellera se li havia posat de punta i semblava electrificada.

Al capdavant del grup, l’Isidre no afluixava; sovint mirava el cel i el rellotge.

La negror dels núvols va passar de llarg, però no semblava que tornaria a lluir el sol.

El camí pujava i baixava moderadament i el paisatge primaverall distreia el grup. Pins, alzines, brucs, llentiscle..., acompanyats de piulets, par-rups o carrisqueigs de grills i cigales, es combinaven en boscana harmonia.

El Bienve va sentir un sotrac al cervell i tingué la sensació que el paisatge s’obria en dos: a l’es-

querra tenia pedra punxeguda; a la dreta, herba abundant, i enmig, un forat negre cada vegada més gran. Volia cridar, però si ho feia cauria a l'abisme. Dins d'aquell somni que li semblava real, va saltar cap a l'herba. En trepitjar-la, sentí el pes de la fatiga: volia arribar a casa i dormir profundament. Quan va veure el Kimi, l'Andoni, l'Anna..., li semblà que ells havien experimentat el mateix. Al cap d'uns segons, li va passar el mareig i s'oblidà de comentar-ho.

Quan feia una hora i mitja que estaven internats al bosc sense veure cap rastre humà, l'Isidre va distingir dues alzines que encreuaven les branques dibuixant un arc. Va fer un riure murri. Darrere seu, el Pep explicava l'acudit del 600. «Magnífic!», va pensar el professor. Va forçar el pas sigil·losament, i després de travessar l'arc de les alzines sense que el veiessin, es va esmunyir entre la vegetació.